

Nad

městem

plují ptáci, nad

městem

plují hvězdy.

Střechy polykají

slunce.

Střechy dáví

lunu.

Nad střechami letí malé i velké sny.

Nad střechami visí

obrazy básní, a s nimi –

oni –

on a ona – spojení

spojení jako dvě lehké, dlouhé, štíhlé siluety

zářící

letí, letí

do svého nebe nad městem.

Jejich láska sahá do každého domu – jako slunce,

jak luna.

Neletí vysoko – vidí vše zblízka

nad střechami

nad půdami

kde čas nepřestává točit se, letí

do starých snů laskavých.

Oba letí

v objetí

a dívají se na Boha letíce

a letíce

objímají celý Vitebsk.

Chagallovy hodinky visí

na noze, jdou si
stále týmž rytmem,
ačkoli čas, ten podivuhodný kouzelník
čas je – neúplný.
Ciferník –
veliké
unavené oko
sedřeného Žida – veliké oko luny
shlíží ironicky, chytře, jasně
na svět –
jenž nepřestává obdivovat jeho věk, nevzdává se
jeho mládí, ale zrcadlí se
v barvitém ciferníku
dobře seřízených Chagallových hodinek.

Chagallova bílá

maluje. Jeho černá je z hlásek věta, je lešením
pro obraz.

Chagallova bílá je

celé plátno světa, které on podepisuje:

tady tečka,

tady tah,

čára, znamení

předtuchy. Bílá

maluje. Černá – drží vaz.

Chagallova země

začíná od třetího pólu – od
Vitebsku a dál se povine
přes všechny jeho barvy, jež barví krajinu
města, jež jsou na vině,
že přečtou tu krajinu
v Birofeldu i v Moskvě, v Johanesburgu i v Londýně,
v New Yorku i v Paříži i v Rechovot
tak jako na třetím pólu, jako kód.

Není žádný

západ. Žádná věc ne –

tady nezapadá: tady řídí jeho dobrá,

chytře hravá,

bratrsky diktátorská ruka

svět věčně

smysluplný, slunný.

Hajej, dadej, mé kůzlátko,
hajej, dadej, mé zlato.
Barvy jsou naše zrcátko –
podívej na můj národ.